

Lufta çlirimtare dhe ndërhyrjet Imperialiste

Pikëpamja e marksizmit dhe dështimi i sektare "anti-imperialistët" në Perëndim

Nga Michael Pröbsting, Revolucione Tendencia Komuniste Ndërkombëtare (RCIT), Fall 2012, www.thecommunists.net

Parathënie e Editor: Në vijim të botojë përkthimin gjermanisht gjuhën e pjesë e esesë "lufta çlirimit dhe dështimit imperialist interference.Sektare" anti-imperializmit "në Perëndim. Disa konsiderata të përgjithshme dhe Shembulli i Libisë në vitin 2011 ". Në këtë punë, Michael Pröbsting trajtuar qëndrimin e marksistëve të nacionale dhe luftën demokratike çlirimtare në çështjen e imperialistes ndërhyrje. Ne publikojë parë pjesë, teorike këtu.

Kshtu së pari u shfaq në shtator të vitit 2012 në numrin 5 të Revolucione komunizmit, organi teorike në gjuhën angleze të tendencës Revolucione Komuniste Ndërkombëtare (RCIT). RKO Çlirimtare është seksioni austriak i RCIT. Autori, Michael Pröbsting, është Sekretari Ndërkombëtar i RCIT.

Numri 5 i Revolucione komunizmit me artikujt e plotë në gjuhën angleze mund të merret përmes adresën tonë të kontaktit.

Periudha e re historike, e cila filloi në 2007/8 me fillimin e krizës më të keqe të ekonomisë kapitaliste botërore që nga viti 1929 ka sjellë çarje të thella dhe ndryshime jo vetëm në fushën ekonomike me veten, por edhe në politike dhe ushtarake. Karakteri revolucionar i kësaj periudhe historike është reflektuar në përshpejtimin dramatik të antagonizmave të klasës. Ndër komponentët më të rëndësishme përfshijnë revolucionin arab, e cila filloi në fillim të vitit 2011, si dhe ngritjen e një superfuqie të re imperialist - Kinë.

Kjo intensifikimi i antagonizmave klasës dramatike krizën udhëheqjen e klasës punëtore dhe të shtypurit. Për më shumë se gjashtë dekada - si te kater International 1948-1953 rrënuara politikisht dhe organizativisht - ka klasës punëtore një parti revolucionare botërore. Si rezultat, betejat dhe revolucionet e punëtorëve dhe të shtypurve ishin gabuar në gjysmë-koloniale, vendet staliniste dhe imperialiste të vogla-borgjez udhëzon panumërta. Kjo është arsyeja pse ata nuk kanë arritur të përmbysin klasës në pushtet dhe për të vendosur diktaturën e proletariatit.

Kriza Udhëheqja është ndër një veçanërisht fuqishëm në periudhën e re, sepse revolucionin arab dhe lufton tjera werden.Karakterizohet drejtat gjithnjë e më shumë nga një plejadë revolucioneve demokratike apo luftërat çlirimtare kombëtare janë të ndërthurura me ndërhyrjen e një ose të tjera të fuqisë imperialiste. Para të gjithë, kështu që rasti për shkak se rivaliteti në mes të fuqive imperialiste - të tilla si SHBA, BE, Kina ose Rusia - është ndikuar gjithnjë e më shumë konflikte në jug. Prandaj, çlirimit demokratike luftërat civile dhe luftërat e mbrojtjes kombëtare dhe vendet gjysmë-koloniale, është në një mënyrë apo një tjetër nga interesat imperialiste, rivalitetet dhe ndërhyrjeve, një fenomen gjithnjë e më i rëndësishëm në këtë periudhë e re historike.

Prandaj, organizatat e punës dhe aktivistët kanë nevojë për të kombinuar një kuptim të duhur të parimeve marksiste me një analizë konkrete të një lufte apo konflikti. Vetëm në këtë mënyrë është e mundur për të zhvilluar një taktikë revolucionare në interes të klasës punëtore ndërkombëtare.

Revolucioni arabe dhe ndërhyrja e imperialistëve në këtë kanë shkaktuar huti në mesin e shumë lëvizjeve progresive. Shumë prej tyre kanë presion nga propaganda pro-perëndimore dhënë dhe të përshtatur, të tjerët kanë kampin kontra-revolutionare të Gadafit ose Asadit regjimit të lidhur për shkak se ata gabimisht e shohin këtë si një "anti-imperialiste". Ne kemi qenë që kanë të bëjnë me shumë prej këtyre pozicioneve dhe argumente në librin tonë me Revolucionit arabe. (1)

Në artikullin e mëposhtëm ne do të shpjegojmë më në hollësi procedurën e bolshevikë-komunistëve në lidhje me taktikat dhe lidhjen e këtyre detyrave të kombinuara dhe të mbrojtjes kundër argumenteve të ndryshme të pro-regjimit, anti-revolutionare kampin "anti-imperialist".

Ne jemi anti-imperialistët, sepse ne të lidhen me vende të klasës pune ... dhe jo anasjelltas

Le të fillojmë me një pasqyrë të shkurtër të qasjes të RCIT të nationale dhe luftërat çlirimtare demokratike në vendet gjysmë-koloniale, ku përzihet vendet imperialiste. Ne kemi metodat tona në programin tonë "komuniste Manifesto Revolucionare" të përmbledhur:

"Veçanërisht ku regjimet autoritare ose kontaktoni hapur drejtat demokratike ushtarake këmbë, lëvizjet masive dhe luftojnë me të gjithë për të drejtat e tyre. Shtetet e tjera andalso superfuqitë imperialiste provoni duke bërë të lumtur për të shfrytëzuar kriza të tilla të brendshme për të ndikuar. Të bolshevik-komunistët mbështesin ndonjë masat aktuale levizje kundër shtypjes së të drejtave demokratike. Ne mohojmë ndonjë ndikim ushtrorë forcat reaksionare dhe të mbrojtë sovranitetin kombëtar vendet gjysmë-koloniale kundër Imperializmit. Megjithatë, kjo nuk duhet të çojë në të heq dorë që revolucionarët të mbështetur vertet revolucionar lëvizjet demokratike. Ne te vertet është ndërhyrja imperialiste e asnjë ndihmë të luftës revolucionare demokratike, por kërcënon të minojë atë. Prandaj do të lufton për çlirimin e masave popullore kundër diktaturave të mbështetur, në të njëjtën kohë rënë ndjeshëm, por ndërhyrjet imperialiste. (p.sh.: lufta 1992-1995 në Bosnje, Shqiptar-Kosoves 1999, kryengritja kundër diktaturës Gadafit në Libyen2011). Vetëm kur ndërhyrja imperialist është tipar e situatës politike, revolucionarët kanë luftën demokratike për një luftë kundër këtij varësi ndërhyrje.

Situata është e ngjashme në shtetet e punëtorëve ende ekzistuese degjeneruar '(të tilla si Kuba dhe Koreja e Veriut). Ne mbështesim vertet levizjet kundër burokracisë në pushtet (të tilla si ato në Evropën Lindore, Kina dhe BRSS 1989-1991) dhe janë në favor të revolucionit politik. Ne mbështesim por puntoret arritjet (ekonomisë së planifikuar, pronësia shtetërore, monopol i tregtisë së jashtme, etj) kundër futjen e kapitalizmit."(2)

Tani le qasjen tonë. Shumë majtët nuk arrijnë të kuptojnë marrëdhëniet e duhur midis anti-imperializmit dhe solidaritetit derinternationalen e klasës punëtore. Ne jemi anti-imperialistët, sepse mbështetësit e klasës punëtore dhe luftërat çlirimtare të popujve të shtypur, është armiku më i madh për Imperialis janë. Anti-imperializmi jonë është një pasojë e parimeve tona themelore të luftës së klasave dhe jo një parim thelbësor që qëndron mbi të luftës së klasave.

Kjo është arsyeja pse marksistët të pozitës të marrë që janë të pavarura nga borgjez "opinionit publik" imperialiste dhe të vogla dhe të cilët janë të "varur" të interesave të klasës së klasës punëtore ndërkombëtare. Kjo është arsyeja pse ne nuk jemi të hutuar kur borgjez imperialiste dhe të vogla "opinionit publik", një luftë e drejtë çlirimtare kombëtare dhe demokratike të mbështetur. Marksistët

nuk - si Pavlovian qen - një minus, ku imperialistët bëjnë një plus. Megjithatë, ne sigurohemi që ne zhvillojmë një pozicion të pavarur të klasës.

Qasja jonë është se ne jemi në anën e luftëtarëve të lirisë, në një luftë të drejtë demokratike apo nacionalçlirimtare në përkrahje (të cilat janë në masë të madhe nën borgjeze apo udhëheqjeve borgjeze të vogla) dhe fitoren e saj ushtarake. Ne dallojmë shumë qartë në mes të betejave progresive çlirimtare dhe interesave të fuqive imperialiste. Ndërsa ne erstereunterstützen, ne e refuzojmë Zother plotësisht. Ai vijon se ne bolshevik-komunistët mohojnë çdo përfshirje të imperialistëve dhe të ngriteni për humbjen e forcave imperialiste.

Opinionin publik në vendet imperialiste nuk duhet të jetë pikënisje për zhvillimin e një pozicioni në një luftë

Pjesë e qendrës u largua në përfundim të mbrojtur një version sektare - ose më një karikaturë - i anti-imperializmit. A nuk e shikoni në një luftë ekzistues në tërësinë e saj, me të gjitha aspektet e saj të ndryshme dhe shpesh kontradiktore. Në vend të kësaj, ata përpiqen për të vlerësuar qëndrimin zyrtar të imperializmit përfundimor. Ata zakonisht bëjnë atë nga opinionin publik, p.sh. retorika e borgjeze politikëbërësve dhe mediat për të vëzhguar. Dhe ku opinionin publik përfundimor bëjnë një plus, aty sektarët e bëjnë një minus. Me fjalë të tjera, ai / si në një luftë me anën që refuzon opinionin publik përfundimor.

Prandaj, ata vijnë në të njëjtin pozicion në të gjitha llojet e llojeve të ndryshme të luftërave: den Irak luftës në vitin 1991, lufta 1992-1995 boshnjak, Lufta në Kosovë në vitin 1999, lufta në Afganistan në vitin 2001 në Irak luftës në vitin 2003 dhe lufta civile në Libi në vitin 2011 megjithatë. Kjo është krejtësisht e gabuar. Për marksistëve, opinionin imperialiste publik - edhe pse një faktor që duhet të merret parasysh - as pikënisje e as faktori më i rëndësishëm për të nxjerrin një pozicion revolucionar! Duket sikur sektarët ndryshme harrojnë këtë të vërtetë themelore! Ky dështim shkakton ato shpesh me idenë e çmendur që ne jemi për "oportunistë" dhe bëhen marksistët "kanë dhënë për presionin e imperialistëve".

Le të shikojmë në një analogji disa historike me: Gjatë luftës nacionale çlirimtare të sllavëve në Ballkan kundër Perandorisë Osmane në 1912-1913, ishin imperialistët rusë për këtë zjarr dhe flakë - sigurisht për shkak të tyre, zgjerimin e interesave të një linjë të klasës. Lenini dhe bolshevikët, megjithatë, nuk arriti në përfundim se lufta nacionale çlirimtare nuk ishte me vlerë mbështetëse. Çfarë pasojash tërhequr Trocki dhe Ndërkombëtare katërt nga fakti se opinionin publik imperialiste dhe të vogla-borgjez në Evropën Perëndimore dhe Amerikën e Veriut, shumë i fortë për qeverinë republikane anti-fashist në Spanjë 1936-1939 folur apo për luftën çlirimtare kombëtare e punëtorëve kinezë nën udhëheqjen Chiang Kai-shek kundër imperialistëve japonezë në vitin 1937? Ata ishin objekt jo sigurinë borgjeze imperialiste dhe të vogla "të opinionit publik", kur ata i dhanë mbështetjen Republikane qeveri anti-fashiste kritike por të pakushtëzuar ose luftën e popullit kinez dhe në të njëjtën kohë pikëpamja e pavarur e punëtorëve internacionaliste Klass Që dha brenda.

Marksistët nuk duhet të fillojë nga ideja: "Si mund të si në revolucionarët luftojnë West më të mira kundër presionit" Kjo është ana e jonë dhe e hap derën për gabime të rënda "të luftojë borgjezia?". Ajo do të jetë anti-imperializmi për idiotë. Një duhet në vend të fillojnë të mendojnë për pikën e mëposhtme: "Çfarë është politika e pavarur klasës në interes të klasës punëtore ndërkombëtare dhe të popullit të shtypur?". Me fjalë të tjera, si mund ta luftuar klasën punëtore, organizatat e tyre dhe pikat

e forta të tyre vetëdije? Kjo është mënyra e vetme legjitime për qasje çështjen e luftës së klasave. Anders do të degjenerojë në majta në vendet imperialiste që lidhen me pyetjen: "si mund ta luftojë kundër borgjezisë tonë?" Filloni të mendoni përsëri dhe të ndaluar.

Trocki shpjegoi këtë qasje shumë të mirë në një artikull në të cilin ai mallkonte të metodës sektare:

"Në nëntëdhjetë raste nga njëqind punëtorët në të vërtetë vënë një shenjë minus ku borgjezia vendos einPluszeichen. Në dhjetë raste, megjithatë, janë siegezwungen për të vënë të njëjtën shenjë, si dieBourgeoisie, por për t'i pajisur ata me desMisstrauens tyre vulë kundër borgjezisë. DiePolitik proletariati nuk buron aspak automatikisht nga politika e borgjezisë nga nga shfuqizon siederen shenjë (atëherë do të ndonje sektare). Jo, partia revolucionare duhet sichin çdo rast, pavarësisht orientuar në brendshme dhe në shtresën e jashtme, dhe të bëjnë vendime që plotësojnë më së miri interesat e proletariatit në. Ky rregull zbatohet për të kohës së luftës, ashtu si edhe për kohë paqeje." (3)

Si të merren me lloje të ndryshme të ndërhyrjes ushtarake të imperialistët?

Në atë kuptim, ne po flasim për forma të ndryshme të ndërhyrjeve ushtarake imperialiste? Ne duam të shpjegojmë me disa shembuj nga 20 vitet e fundit. Cili ishte ndryshimi midis demIrak Luftës së 1991 dhe 2003, lufta në Afganistan në vitin 2001 në njërën anë dhe luftërat në Bosnjë 1992-1995 dhe në Kosovë në vitin 1999 dhe Libia në vitin 2011? Cila është metoda jonë në qelset pse ne mbrojmë Afganistanin në vitin 2001, edhe pse talebanët ishin sigurisht jo më pak diktatorial se Gadafi dhe përse ne vazhdojmë revolucionin demokratik në Libi kundër mbështetjes së regjimit të Gadafit, pavarësisht fushatës imperialiste të kushtëzuar ushtarake kundër regjimit? Të sektarët na akuzojnë e kapitullimit në fytyrën e "mendimit të borgjeze-demokratike publik në vendet imperialiste"? Por, ka pasur një ndryshim në borgjeze imperialiste dhe të vogla "opinionit publik"? Vështirë se mund të thuhet se opinionit publik është më pak armiqësore për talibanët ka qenë si kundër Gadafit. Përkundrazi. Qeveritë imperialiste kishte të gjitha takimet publike me Gadafin dhe kishte për të shpejt të fshini imazhet nga web faqet e tyre zyrtare, ku Sarkozi, Berluskoni, Bler, etj tronditi duart libian diktator undherum shaka.

Pra, çfarë është dallimi në mes të luftës në Irak 1999 dhe 2003 dhe Afganistan në vitin 2001 në njërën anë, dhe Bosnja 1992-1995 dhe Kosova në vitin 1999 dhe Libia në vitin 2011 në anën tjetër? Përgjigja është shumë e thjeshtë. Si materialistët historike ne jemi të parë në zhvillimin e klasave. Në Bosnje lufta filloi në prill 1992 si një luftë çlirimtare kombëtare e punëtorëve dhe fshatarëve nën udhëheqjen e Izetbegović burokracisë kundër kërcënimit të represionit të shtetit serbo-shoviniste. Që nga viti 1987, regjimi i Millosheviçit nisi një fushatë të egër në Serbi e shovinizmit serb, por edhe kundër pothuajse për qëllim në veçanti kundër shqiptarëve të Kosovës të gjitha nacionaliteteve të tjera në Jugosllavi. Pra, burokratët serbë të kërkuar për të siguruar një pozitë dominuese në dritën e kapitalizmit. Burokracia kroate u përpoq për të luftuar duke mbytur gjithnjë pakicat e tyre serbë në Krajina dhe Sllavoni. Kjo rritje të shtypjes kombëtare ishte i lidhur me restaurimin e kapitalizmit dhe ka shërbyer për t'i larguar masat nga pasojat sociale. Ky sfond nisur serinë e luftërave ballkanike në vitin 1991, në të cilën shumë forcat imperialiste u përpoq të ndërhyjë.

E njëjta gjë ndodhi në Kosovë, e cila pësoi një përrallë e represionit vrasës nga Serbia që nga pushtimi i saj në vitin 1913, shumë lëvizje për çlirim kombëtar që nga viti përvojë. E fundit filloi në mars 1998. (4) libian dhe sirian Revolucionit 2011 gjithashtu filloi si një revolucioneve demokratike, si pjesë e revolucionit arabe kundër diktaturave borgjeze. Pra, ndryshe nga sektarët interpretuar ato, këto

luftëra civile nuk ka filluar nga një komplot të imperialistëve jashtë - ata ishin apo janë luftërat e vërtetë çlirimtare të punëtorëve dhe fshatarëve.

Në kontrast me këto shembuj, situata në Irak në vitin 1991 dhe 2003, ose në Afganistan në vitin 2001 ishte e ndryshme. Në Afganistan në vitin 2001 nuk ka lëvizje masive progresive u zhvillua - Luftën Civile lokale të ashtuquajturit front të bashkuar e Ahmed Shah Masud kundër talebanëve nuk kishte potencial progresive. Edhe pse lufta nacionalçlirimtare e kurdëve kundër regjimit Baathist në Irak kishte një karakter të drejtë dhe progresive, por me kufizimin e saj lokale në veri, konflikti nuk u bë një faktor dominues në situatën politike.

Në lidhje me këtë ka një tjetër ndryshim i rëndësishëm në mes të këtyre dy llojeve të luftërave: lufta në Irak në vitin 1991 dhe 2003, ose lufta në Afganistan 2001gab nuk ka asnjë ndërhyrje nga imperialistët në luftën çlirimtare ekzistuese. Ka pasur sulme të hapura imperialiste në këtë ose për të nënshtruar ato kombin.

Një duhet të shikojmë në këtë luftë të saktë. Për shembull, qëllimet e luftës të imperialistëve në Bosnjë dhe Kosovë nuk ishin të pushtuar nga Serbia e nënshtrorëni, por më tepër të frenuar luftën çlirimtare kombëtare dhe në këtë mënyrë të ndalur destabilizimin e rendit rajonal. Në rastin e Kosovës, duhet të kujtojnë kryengritjen fundit armatosur parë masiv në Shqipëri në pranverë të vitit 1997. Një luftë e suksesshme çlirimtare në Kosovë do të ketë pasoja të mëdha për fillimin e betejave të ngjashme çlirimtare në mesin e minoriteteve shtypur shqiptare në Maqedoni dhe Mal të Zi.

Natyrore, ndërhyrja e imperialistëve të ndryshojë karakterin e një lufte nacional çlirimtare. Por kjo nuk është domosdoshmërisht dhe gjithmonë rasti. Në librin tonë, revolucioni arab, ne kemi bërë tashmë në shembujt që imperialistët pengohet edhe në luftën çlirimtare të Kinës në vitin 1930 dhe '40s, apo lëvizjet partiake masive në Europën Lindore kundër nazistëve gjatë Luftës 2 Botërore. Për shembull, armët britanike dhe zyrtarët kanë dërguar partizanët staliniste e Titos, SHBA madje ka dërguar avionë ushtarakë me pilotët amerikanë për të mbështetur trupat Chiang Kai-chek civile. Nxiti revolucionarët e Internacionales së Katërt, për të ndalur mbështetjen e këtyre lufton?! Jo, dhe kjo do të jetë vend tmerrësisht keq në qoftë se ata kishin bërë atë.

Ne duhet të analizojmë me shumë kujdes nëse një luftë ekzistuese demokratike apo nacionalçlirimtare është në vartësi plotësisht në manovrat imperialiste dhe për këtë arsye nuk ka një dinamikë të rëndësishme të brendshme të luftës çlirimtare të punëtorëve dhe fshatarëve. Nëse ky është rasti, marksistët duhet të ndryshojë pozicionin e tyre dhe të heqin dorë mbështetjen e tyre kritik për luftën nacionalçlirimtare.

Megjithatë, duhet edhe këtu analizojë procesin dhe variacionet e saj të mundshme dhe për këtë arsye të jetë gati kur është e nevojshme për të ndryshuar pozicionin e saj. Kur, për shembull, punëtorët shiitë dhe fshatarët në Irakun jugor mars 1991 u rebelua kundër Sadam Huseinit, kuptohet të dyja palët - ne marksistët dhe imperialistët - të cilat rëndësinë klasë kishte këtë kryengritjen. Kjo ishte një revolucion i vërtetë demokratik e punëtorëve dhe fshatarëve. Kjo është arsyeja pse ushtria Baathist ka shtypur rebelimin, forcat amerikane dhe borgjeze imperialiste dhe vogla "opinionit publik" qau lot krokodili rreth irakianët e varfër dhe e keqja, e keqja regjimit të Sadam Huseinit ... por duke qëndruar më këmbë dhe të shikuar me përjashtim të sa kryengritja u shtyp. Dhe ne bolshevik-komunist? (5) Ne kemi mbrojtur Ushtrinë Irakut kundër trupave amerikane, por ne kemi mbrojtur edhe masat shiite kundër ushtrisë Baathist. Të dy, imperialistët dhe LRCI / RCIT ndryshuar pozitat e tyre, jo për shkak se ata ishin në kundërshtim, por për shkak të luftës midis klasave ndryshuar karakterin e tij.

Situata kundërt mund të lindin që marksistët e parë të mbështetur një revolucion demokratik dhe më vonë ndryshojnë pozicionin e tyre. Vetëm një qasje konkrete dhe dialektike e bën të mundur për të marksistëve për të zhvilluar një pozicion të pavarur dhe internacionaliste në drejtim të klasës punëtore. Kjo do të thotë që një qëndrim i cili po avancohet luftën e klasave, organizatat dhe vetëdijen në qendër dhe nuk janë të ndaluara mbikëqyr borgjeze imperialiste dhe vogla "opinionit publik".

Le të shikojmë shkurtimisht në një shembull tjetër historike. Çfarë pozicione duhet të zhvillojnë marksist 1953-1956 1968 apo 1980-1981, kur punëtorët u rebeluan kundër burokracisë stalinist në RDGJ, Hungaria, Çekosllovakia dhe Polonia?! Sigurisht, borgjez "opinionit publik" imperialiste dhe të vogla në Perëndim ishte verbalisht për kryengritjet e këtyre punëtorëve, sepse ata shpresonin që të jenë në gjendje të dobësive Stalinists përmes mbështetjes taktike këto revolucione. Por vetëm Stalinists dhe karikaturat që jetojnë e Trockizmi si Spartacists erdhën në përfundim se duhet të mbrojnë diktaturën kartat e zyrës kundër punëtorëve për shkak të "opinionit publik" perëndimore. Sigurisht, ishte pika e fillimit për marksistët jo imperialiste dhe të vogla borgjeze "të opinionit publik" i Perëndimit, por interesat e pavarura të klasës proletare. Kjo është arsyeja pse ne kemi mbështetur pa kushte kritike, por revolucionet në Lindje. Ndërsa ne këtë - për fat të keq dëshpëruar - revolucioneve mbështetur punëtorëve, ne kemi qenë në të njëjtën kohë kundër çdo ndërhyrje imperialiste.

Implikimet për taktikat ushtarake

Kështu ne shohim se e njëjta i pavarur i aplikimit, internacionaliste linjë klasa punëtore në përfundime të ndryshme duhet të vijnë në situata të ndryshme, për shkak se faktorë objektivë dhe interesat e klasës të luajnë. E njëjta strategji e revolucionit të përhershëm na çon në lloje të ndryshme të luftës dhe taktikave të ndryshme. Vetëm një kokëtrashë kokëfortë është befasuar.

Ku klasa punëtore dhe të shtypurit nuk janë të përfshirë në luftë të drejtpërdrejtë për pushtet, për shembull, jashtë një situatë revolucionare, detyra e regjimit Sturzeseines detyrën e mbrojtjes së gjysmë-koloniale vendit (ose shtetit të punëtorëve degjeneruar) është e varur ndaj një sulm imperialiste. Në anën tjetër, ku gjejmë mobilizimin e klasës punëtore dhe të shtypurit në një luftë të drejtpërdrejtë për pushtet, siç është rasti në situata revolucionare apo në një luftë civile, duke luftuar bolshevik-komunistët për fitoren e klasës punëtore në këtë luftuar. Sigurisht, ne kombinuar se me luftën kundër sulmeve imperialiste.

Lufta 2 Botërore është një shembull i një situatë të tillë në mënyrë kontradiktore. Ka ne mund të shohim përdorimin e kombinuar, qasje dialektik lidhje taktikave ushtarake. Të marksistët revolucionare e Internacionales së Katërt të mbrojtur Bashkimin Sovjetik kundër imperializmit gjerman - përkundër ish aleancë me imperialistët perëndimore. Ata aleate veten me popujt koloniale kundër pushtuesit e tyre imperialiste përkundër mbështetjes staliniste për kolonialistëve britanike dhe franceze dhe në dritën e mbështetjes imperialiste Aleatëve për rezistencën kineze ndaj imperializmit japonez. E katërta International gjithashtu i përfshirë faqes demnationalen ushtritë guerile kundër imperializmit gjerman në Evropë dhe mori një pozicion disfatist në konfliktin mes dy kampeve imperialiste.

Kështu, është e qartë se në të tillë një rast kontradiktore ku ishin luftëra të ndryshme të zhvillohet në një, kjo do të jetë një fatkeqësi, dhe të njëjtën taktikë për të gjitha luftërat e ndryshme apo për të përfaqësuar "part-luftëra". Në të kundërtën, marksistët duhet të përdorin duale taktik luftes.

Vetëm kur forcat imperialiste kërcënojnë një vend gjysmë-koloniale (ose shtet punëtorësh degjeneruar) për të pushtuar dhe kur në të njëjtën kohë klasa punëtore nuk është e fortë vetëm për të kapur pushtetin, vetëm atëherë ajo do të jetë e nevojshme për luftën çlirimtare kundër regjimit në lidhje me mbrojtjen vendi gjysmë-koloniale (ose punëtorë degjeneruar shteti) vartës.

Kjo është arsyeja pse në 1992-1995 lufta nacionalçlirimtare të popullit të Bosnjës ndaj burokracisë serbe që donte të ri-krijimin e kapitalizmit, i mbështetur por gleichzeitigalle sulmet e NATO-s nuk pranoi. Kjo është arsyeja pse në mbështetur rebelimin e shqiptarëve të Kosovës në 1997-1999, ndërsa kemi hyrë të njëjtën gjë kundër luftës së NATO-s kundër Serbisë. Kjo është arsyeja pse në "mbron gjatë Luftës së Gjirit, të dy 1991 dhe 2003 Iraku! Humbjen imperialistët! "Tha. Si imperialistëve Sulmi i tyre në Afganistan filloi më 2001/10/07, ne ishim për një fitore ushtarake të rezistencës afgane, në dritën e udhëheqjes talebane. Dhe ne ishim në rezistencën në Liban në vitin 2006, e cila është kryer nga Hezbollahu, si dhe për të drejtuar e rezistencës Hamas në Gaza në 2008/9, si kundër shtetit aparteidit Izraelit.

Komplikime të tilla, përzierjet e interesave të ndryshme dhe kontradiktore në një konflikt ushtarak ekzistues, janë të grumbullonin në të ardhmen. Pse? Shkak të rritjes së rivalitetit between the fuqive imperialiste. Për shkak të këtij rivaliteti fuqitë imperialiste janë gjithnjë të gatshëm për të ndërhyrë në konfliktet lokale dhe luftërave civile dhe të shfrytëzojnë siezwecks rritjen e ndikimit dhe fitimeve. Për fat të keq, ky aspekt i shumë sektarët është injoruar plotësisht, të cilat nuk kanë arritur të njohin se përveç fuqive të vjetra imperialiste - në Amerikën e Veriut, Europën Perëndimore dhe Japonia - të ri, në rritje fuqitë imperialiste Përveç kësaj ekzistojnë, veçanërisht Ruisë dhe Kinës. (6)

Në studimin tonë, imperializmi kineze habenwir pasojat e ndryshme të mundshme të këtij rivalitetit në rritje në mes të fuqive denimperialistischen si SHBA dhe Chinadargelegt, by. Shembuj të luftërave të mundshme në rajonin e Kinës Jugore (apo Lindore) Meeresaufzählten

"Çfarë pozicioni duhet klasa punëtore për të marrë në një konflikt ushtarak midis Kinës (apo SHBA) dhe një vendi të vogël në lindje të Azisë? Këtu ne duhet të mbajnë në mend se vende të tilla si Vietnami, Filipinet, Tajvani, etj nuk janë vende imperialiste. Përkundrazi, ato janë vendet gjysmë-koloniale kapitaliste. (...) Siç e kemi thënë në programin tonë, është parimi marksist për të mbrojtur këto vende gjysmë-koloniale të fuqive imperialiste. Megjithatë, kjo nuk është e mjaftueshme për të përshkruar parimet marksiste në luftë. Në botën e vërtetë, nuk janë të gjitha llojet e kombinime, aleancave, bashkimet e interesave të ndryshme dhe kështu me radhë dhe ata janë sigurisht një aspekt i rëndësishëm i luftës së klasave. Në mënyrë që të formulojë një saktë taktika revolucionare, marksistët duhet të kombinojnë përdorimin e parimeve marksiste e aksesit klasës për luftërat me një analizë konkrete të luftës në tërësinë e saj dhe veçantinë.

Kina e Jugut (ose Lindore) Deti lidhje do të thotë si në vijim: vendet si Filipinet apo Tajvani kanë për dekada të tëra lidhje të ngushta me imperializmit amerikan - ose më mirë, ata janë gjysmë-koloni të Shteteve të Bashkuara. Për shkak të këtyre fakteve, ajo është mjaft e mundshme që një luftë për shembull: shpërthen në mes Filipineve dhe Kinës, siç kishte ndodhur pothuajse në verë 2012. Sidomos në këtë rast ka vepruar në përputhje me konsultim të afërt të ushtrisë Filipine me trupat amerikane. Në një luftë të tillë, ne do formalisht një fuqi imperialiste (Kinë) në njërin anë dhe një vend gjysmë-koloniale (Filipinet) në anën tjetër. Megjithatë, ajo do të në rastin e Filipineve, një luftë prokurë, sepse ata do të veprojnë si një zgjeruar imperializmit Armdes SHBA. Prandaj, klasa punëtore nuk duhet të marrë pas Filipine, por janë duke marrë një pozicion revolucionare disfatist, ashtu si ata do të në një luftë imperialiste.

Megjithatë, jo të gjitha luftërat në këtë rajon domosdoshmërisht luftërat prokurë. Vietnam, për shembull - njerëzit heroikisht cilit në disa luftërave çlirimtare në shekullin e 20 e parë të japoneze, atëherë mundi francezët

dhe schlußendlichden imperializmit amerikan - mund të shikojnë prapa në një histori të frikësimit dhe presionit nga ana e Kinës. Ne kemi nevojë vetëm për të sulmuar reaksionare burokracinë kineze staliniste - mos harroni 1979 kundër Vietnam - në konsultim me imperializmin amerikan. Në parim, Vietnam ka jo më pak të drejtë të Detit të Lindjes për të përdorur për peshkim si Kina. Rezistenca Vietnam për përjashtimin nga deti, se Kina imperialiste mund ta shfrytëzojnë atë vetëm është e justifikuar. Prandaj, mund të bolshevik-komunistët në një luftë të tillë janë duke marrë një qëndrim revolucionar defensistishe në anën e Vietnamit dhe një pozicion disfatist në Kinë."(7)

Marksiste klasike për faktorët në luftërat kontradiktore

Është e vërtetë se forcat imperialiste kanë provuar këtu dhe atje për të përdorur këto lufton demokratike për qëllimet e tyre dhe për të ndikuar ato. Kjo duhet të refuzohet nga forcat marksiste. Por siç tha Lenini: Në epokën e imperializmit dieGroßmächte gjithmonë do të përpiqet për të përfituar nga konflikti nacional dhe demokratik për qëllimin dhe ndikimin e tyre. Kjo nuk duhet të thotë se marksistët automatikisht të marrë një pozicion disfatist në këto konflikte. Kjo varet nga cili faktor është aspekti dominant është - kombëtare, lufta demokratike çlirim apo lufta imperialist e pushtimit:

"Anglia dhe Franca luftoi për kolonitë në Luftën e shtatë vjet, dmth kryer një luftë imperialiste (të mirë mbi bazën e skllavërisë dhe të kapitalizmit primitiv si bazë aktuale në bazë të kapitalizmit shumë të zhvilluar është e mundur). Franca është e mundur dhe humbet disa prej kolonive të saj. Disa vjet më vonë lufta nacionalçlirimtare e Shteteve të Amerikës së Veriut fillon me vetëm Anglinë. Franca dhe Spanja, të cilat ende kanë pjesë të sotëm Shtetet e Bashkuara vetë, në afërsi nga armiqësi në Angli, p.sh. , Një traktat miqësi me Shtetet që kanë dalë kundër Anglisë nga interesat e tyre imperialiste jashtë. Trupat franceze mundi së bashku me amerikan anglez. Kemi të bëjmë me një luftë çlirimtare kombëtare, në të cilën rivaliteti imperialist një element i shtuar Eja pa rëndësi serioze është - në kundërshtim me atë që ne shohim në luftës 1914-1916 (elementin kombëtar në luftën austro-serbe nuk ka rëndësi serioz krahasuar me rivalitet të gjitha-përcaktues imperialiste). Kjo tregon se sa e kotë do të ishte për të aplikuar konceptin imperializmi stereotipe dhe për të nxjerr një përfundim nga ajo e "pamundësinë" e luftërave kombëtare. Një luftë e çlirimit kombëtar, për shembull e një aleance të Persisë, Indisë dhe Kinës ndaj këtij apo atij fuqive imperialiste është mjaft e mundshme dhe e mundshme pasi kjo do të rezultojë nga lëvizja nacional çlirimtare në këto vende, me kthimin e një lufte të tillë në një luftë imperialiste midis imperialist tanishme Kompetencat e shumë e shumë rrethana konkrete do të varet nga saktësinë e të cilave do të ishte qesharake për të garantuar."(8)

Në një tjetër artikull, Lenini krahasim ndërhyrja imperialist Möglichkeitder në çlirimin kombëtar lufton për qëllimet e tyre me përfshirjen e mundshme të pjesëve të kapitalit monopol në betejat demokratike në vendet imperialiste. Në të dyja rastet, Lenini argumentoi, do të ishte gabim që të mohojnë mbështetjen për këto luftëra, vetëm për shkak të kësaj ndërhyrjeje:

"Nga ana tjetër, socialistët e kombeve të shtypur për punëtorët e kombit të shtypur e kombit shtypjes veçanërisht insistojnë në njësinë e plotë dhe pa kushte, dhe organizative me të cilat ata japin jetën. Pa këtë është e pamundur që të këmbëngulin në politikën e pavarur të proletariatit dhe për solidaritetin e saj të klasës me proletariatit të vendeve të tjera në të gjitha pranks ndryshme, treacheries dhe ripoffs të borgjezisë. Sepse borgjezia e kombeve të shtypur abuzuar vazhdimisht sloganet e çlirimit kombëtar të mashtrorë punët: në politikën e brendshme që ata përdorin këto slogane për mirëkuptim reaksionare me borgjezisë e kombit dominues (për shembull polakët në Austri dhe Rusi, marrëveshje të a me reagimi të marrë për të shtypur hebrenjtë dhe ukrainasit); në politikën e

jashtme, ai kërkon të arrijë një marrëveshje me një nga qeveritë rivale imperialiste për të realizuar qëllimet e tyre grabitqare (politikat e shteteve të Ballkanit, etj).

Fakti se lufta kundër një qeverie imperialiste për lirinë kombëtare mund të shfrytëzohen në kushte të caktuara nga një "fuqi të madhe" për qëllimet e tyre të mirë-imperialiste, Social Demokratët mund të lëvizin as për të shpërndarë me njohjen e kombeve për vetëvendosje, si raste të shumta të përdorimit të sloganeve republikane nga borgjezisë në dredhi e tyre politik dhe Finanzräuberei për shembull në vendet Latine Social Demokratët lëvizin të heqë dorë republikanizmit e tyre."(9)

Kjo qasje metodologjike u mbrojtur më vonë nga Trotskyists dhe zhvilluar. Në revistën tonë "Revolucionare komunizmit" drucktenwir një artikull të shkëlqyer në "parimet dhe taktikat në luftën" nga Rudolf Klement nga, një sekretar i Trockit dhe një anëtar kryesor derVierten Ndërkombëtar. Në këtë artikull Klement punuar jashtë pozicionin e Trotskyists dhe e mbrojtë atë kundër kritikëve sektare.

"Luftës së klasave dhe e luftës janë fenomene ndërkombëtare, të cilat janë vendosur ndërkombëtarisht. Por, pasi që secili të luftuar vetëm dy kushineta tolerojë (bllokun kundër bllokut), dhe që atëherë lufta imperialiste me luftën e klasës është e thurur (Bota imperializmi - proletariati botëror) lindin raste shumëfishtë dhe komplekse. Borgjezia e një vendi gjysmë-koloniale ose borgjezisë liberale, të kërcënuar nga fashizmi e 'tyre' pyet, një dashamirës "të imperializmit, ndihma; Bashkimi Sovjetik u përpoq si e Antagonizmat mes imperialisms duke mbyllur aleanca me një të shfrytëzuar kundër grupit tjetër, etj proletariati e të gjitha vendeve, e vetmja solidaritetit ndërkombëtar (...) klasa mund të gjenden në kohë luftime në një situatë të komplikuar: qëndrimin e mundur revolucionare ndaj borgjezisë e vet për tu lidhur me mbështetjen e luftës progresive. "

Klement mbrojtë një koncept dialektik, duke argumentuar se "proletariatin, veçanërisht në vendet imperialiste, në këtë situatë me sa duket kontradiktore, një kuptim veçanërisht i qartë i këtyre detyrave të kombinuara dhe metodat (e nevojshme) për të trajtuar atë." Kah fundi i artikullit të tij, ai shtrihej pastaj përsëri: "Në këtë mënyrë ne shohim proletariati revolucionare në vende të ndryshme imperialiste kërkojnë situata të tilla të ndryshme të luftës forma të ndryshme të luftës, kur ai vetë dhe qëllimi i saj për të qëndruar besnik. Kjo mund të duket shpirtrat skematike si, devijim "nga parimet themelore të disfatizëm revolucionare shfaqen, në realitet, megjithatë, kjo rezulton vetëm nga një kombinim i disfatizëm revolucionare me mbrojtjen e një kampi progresive." (10)

Është kjo konkret, metoda dialektike, diemarxistisches klasike të zhvilluara dhe të cilat ne i përdorim sot në lloje të ndryshme të luftërave në një situatë botë që karakterizohet nga kontradikta në rritje dhe rivaliteti.

Përmbledhje

Në këtë artikull, ne treguam se qasja marksiste për luftërat dhe kryengritjet, duke ndërhyrë në kompetencat e sichimperialistisches përpiqen shumë e ndryshme nga qëndrimi i sektare anti-imperialistëve. Ndërsa ata e bëjnë automatikisht ka një minus ku borgjezia në një rritje në vendin e tyre, marksistët konsiderojnë luftërat dhe kryengritjet e pikës internacionaliste dhe të pavarur të parë të klasës punëtore të tilla. Ne mbështesim ato kryengritje dhe luftëra civile e cila për zhvillimin e mëtejshëm të luftës së klasave, organizatat dhe vetëdija e klasës punëtore janë të dobishme. Ne luftuar kundër atyre forcave, triumfi i tyre është një kërcënim të drejtpërdrejtë dhe të menjëhershëm të luftës

së klasave. Për të njëjtën arsye që ne jemi gjithmonë sjell një disavantazh në luftës së klasave me ta kundër të gjitha formave të sulmeve imperialiste, forcimin weildie e imperializëm.

Kjo domosdoshmërisht çon në përdorimin e kombinuar, metoda dialektike në taktikave ushtarake. Në Luftës 2 Botërore, ne kishim vënë re, si një defensistishe Ndërkombëtare dieVierte duhej të kombinonjë atë me një taktikat disfatiste. Kombinuar, taktikat e tilla ushtarake dyfishtë kanë sot dhe ka të ngjarë që do të aplikohen gjithnjë në të ardhmen. Duke rritur rivalitetin imperialiste - sidomos duke pasur parasysh rritjen e Kinës desaufstrebenden parasysh - nuk do të jetë gjithnjë e më shumë raste në të cilat fuqitë imperialiste janë duke u përpjekur për të ndikuar luftërat civile dhe vendet gjysmë-koloniale dhe shfrytëzuar.

Detyra kryesore për revolucionarët mbetet në mbarë botën një parti revolucionare punëtorë si pjesë e Internacionales 5 - partisë botërore e revolucionit socialist - për të ndërtuar. RCIT vë të gjitha forcat e saj nga arritjen e kësaj.

Vërejtje:

(1) Shih Kapitullin VII për luftë civile libiane në librin e Michael Pröbsting: Gjysma revolucion. Mësimet dhe perspektivat e revoltës Arabe (2011). Ajo mund të porositen nëpërmjet adresën tonë të kontaktit ose të shikuara në internet janë në dispozicion në <http://www.thecommunists.net/publications/werk-8>

(2) RCIT: Komuniste Manifesti Revolucionare, p.50, <http://www.thecommunists.net/home/deutsch/revolution%C3%A4rer-kampf-f%C3%BCr-demokratie>

(3) Leon Trocki: Mëso për të menduar. Një i caktuar ultra të majtë miqësore Ratan (1938); në anglisht në: TrotskyWritings 1937-1938, f. 332f. në gjermanisht: <http://www.marxists.org/deutsch/archiv/trotsky/1938/05/denken.htm>

(4) Ne botuar në fund të viteve 1980 dhe 1990, një numër i publikimeve analitike dhe programatike për Jugosllavisë dhe luftërave ballkanike. Palët e interesuara të cilët dëshirojnë të marrin kopje të saj, mund të na kontaktoni për të të jetë në adresën tonë të kontaktit.

(5) Në atë kohë, ne ishim ende pjesë e organizatës sonë paraardhës, Lidhja për një revolucionar komunist International (LRCI), 2003 inLiga për Pestë Ndërkombëtare riemëruar veten. Shumica e kuadrove themelues të RCIT ishin para anëtarëve kryesorë të LFI. Në rrjedhën e degjenerimit të shumicës së LFI drejt centrizmin këto kuadro në vitin 2011 përjashtohet apo u largua. Më shumë mund të shihet në deklaratën e themelimit të RKOBS dhe në letrën tonë të hapur për LFI "Ku është theLFI shkon? Një letër nga RCIT me LFIcomrades "mësojnë. Deklarata themelues kemi botuar në prill 2011 dhe mund të gjendet online në <http://www.rkob.net/wer-wir-sind-1/gr%C3%BCndungserkl%C3%A4rung>. Letra e hapur në gjuhën angleze u botua inRevolutionary komunizmin nr. 3 (qershor 2012) dhe duhet të lexohet në internet www.thecommunists.net/theory/centrist-degeneration-of-lfi

(6) Shih Kapitullin 10 në librin e Michael Pröbsting: vjedhjen e Madhe e Jugut. Vazhdimësia dhe Ndryshimet në super-shfrytëzimin e Semi-koloniale Botërore nga monopoli Capital. Pasojat për teorinë marksiste e imperializmit, fq 241-290. Ad botuar në shkurt 2013 libri mund të porositen nëpërmjet adresën tonë të kontaktit.

- (7) Shih Michael Pröbsting: transformimin e Kinës intoan fuqi imperialiste. Një studim i aspekteve ekonomike, politicaland ushtarake të Kinës si një fuqi e Madhe; në: komunizmit Revolucionare Nr 4 (Gusht 2012), f. 22-24, në internet: www.thecommunists.net/theory/why-china-is-imperialist
- (8) Lenini: Rreth "JUNIUS" broshurë (1916), në: LW 22, fq 316
- (9) Lenini: Revolucioni socialist dhe dasSelbstbestimmungsrecht e Kombeve (1916), në: LW 22, S. 149f.
- (10) Rudolf Klement: Parimet dhe taktika në luftë, në: RM 8, S.43-45 (theksi në origjinal). Artikulli u botua në anglisht në: Parimet dhe taktikat në Luftën (1938); në The NewInternational (Gazeta teorike të Partisë Socialiste të Punëtorëve, seksioni SHBA-Amerikan të Internacionales së Katërt), maj 1938 Vol. 4, nr 5, pp 144-145. RCIT ka artikull ribotuan në Revolucionar Komunizmit nr.4 (2012), fq 44-46.